

Arrest

nr. 140 458 van 6 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 september 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 19 augustus 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 4 september 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komen op onbekende datum België binnen.

Op 31 juli 2014 dienen zij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 augustus 2014 neemt de gemachtigde de beslissing waarbij deze aanvraag onvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.08.2014 werd ingediend door :

De heer M., F. (R.R.: xxx)

(…)

+ mevrouw: H. V. (R.R.: xxx)

(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat zij uit Kosovo zijn weggevlucht n.a.v. ernstige bedreigingen door de vader en andere familieleden van mevrouw H.. Betrokkenen vrezen dat zij bij een terugkeer naar Kosovo op ernstige wijze gevaar zouden lopen, Dit element kan onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan wat zij zouden moeten vrezen van de vader en de familie van mevrouw. Bovendien merken wij op dat betrokkenen niet aantonen dat zij de bescherming niet zouden kunnen genieten van de lokale autoriteiten.

Betrokkenen beweren tevens dat mevrouw H. zwanger zou zijn. Deze loutere bewering wordt echter niet gestaafd met de nodige bewijzen. Een bewijs van consultatie bij het ZNA - Middelheim bewijst vooralsnog niet dat betrokkene zwanger zou zijn.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking zouden zijn gekomen met de politionele of gerechtelijke overheden dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat zij zich in België zouden gevestigd hebben, dat zij alhier duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat zij alhier sociale bindingen zouden hebben, dat zij alhier hun belangen zouden hebben, dat zij zouden trachten om zich de Belgische gewoonten eigen te maken, dat zij zouden proberen om Nederlands te leren en dat zij werkbereid zouden zijn - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.(…)”

Op 19 augustus 2014 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten.

2. Over de rechtspleging

De verzoekers hebben de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van hun wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL: Schending van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

(...)

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht.” (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Minister verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekers onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hen toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de “gewone” procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stellen verzoekers echter vast dat de gemachtigde van de Minister het begrip “buitengewone omstandigheden” zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Zo wordt gesteld dat aangehaalde elementen van integratie niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers menen te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385) Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de

betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Door de door verzoekers aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de ontvankelijkheid van het verzoek.

Ter zake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Minister zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

Ondertussen hebben verzoekers zich in België gevestigd en zijn zij hier goed geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen.

Verzoekers hebben al hun belangen in België en hebben amper nog enig contact met hun land van herkomst, zodat zij inmiddels België als hun thuisland zijn gaan beschouwen.

Redelijkerwijze kan van verzoekers niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders gaan vestigen.

Waar verzoekers hun hebben en houden zouden dienen achter te laten, hun bindingen met België zouden moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zouden verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoekers en het door hen geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoekers een buitengewone inspanning zou vragen, zodat zij in de voorwaarden verkeren om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan evenmin worden afgeleid dat de gemachtigde van de Minister de door verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden heeft onderzocht in het kader van de afweging van de belangen van de Belgische Staat enerzijds en verzoekers anderzijds.

De wijze waarop de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd is laat minstens aan de rechtsonderhorigen niet toe te begrijpen waarom de beslissing werd genomen en in het bijzonder waarom de elementen van integratie niet in aanmerking kunnen worden genomen als grond voor regularisatie.

Minstens werd de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve a priori uitgesloten zijn als mogelijke buitengewone omstandigheden.

Integendeel somt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in §2 een aantal elementen op die niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

De verblijfsduur en integratie zijn niet in dit lijstje opgenomen, zodat het duidelijk is dat de wetgever deze elementen niet a priori als mogelijke buitengewone omstandigheden heeft willen uitsluiten.

Door derhalve verzoekers verblijf in België, hun integratie en de in België opgebouwde banden principieel niet in aanmerking te nemen, voegt de gemachtigde van de Minister voorwaarden toe aan de wet en wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

Ingevolge deze elementen schendt de bestreden beslissing derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsmede de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat zij dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

In de laatste alinea van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Minister het begrip "buitengewone omstandigheden" gelijk met "een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een "ernstig of moeilijk te herstellen nadeel" zou aantonen, doch wel "buitengewone omstandigheden".

Verzoekers verwijzen naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (RvS. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385).

Door de door verzoekers aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger en uit het schorsingscontentieux afkomstig criterium van het ernstig of moeilijk te herstellen nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde criterium van de buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Minister ondermeer:

“Betrokkenen halen aan dat zij uit Kosovo zijn weggevlucht n.a.v. ernstige bedreigingen door de vader en andere familieleden van mevrouw H. Betrokkenen vrezen dat zij bij een terugkeer naar Kosovo op ernstige wijze gevaar zouden lopen. Dit element kan onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan wat zij zouden moeten vrezen van de vader en de familie van mevrouw.”

Deze stelling is onjuist.

Verzoekers voegden immers bij hun aanvraag afschriften van de klachtneerlegging bij de politie in Kosovo waarin de problematiek van de geuite bedreigingen gedetailleerd wordt uiteengezet.

De gemachtigde van de Minister heeft kennelijk geen kennis genomen van deze stukken, minstens blijkt het tegendeel niet uit de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing geeft derhalve geen blijk van een zorgvuldige beoordeling, nu geen rekening werd gehouden met alle door verzoekers ter staving van hun aanvraag voorgelegde relevante stukken en er ingevolge deze onzorgvuldige beoordeling een foutieve conclusie werd getrokken welke onverenigbaar is met de elementen van het dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden zodat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij als volgt:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ;
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ;
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;
- de materiële motiveringsplicht ;
- het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het begrip buitengewone omstandigheden zou hebben miskend. De verzoekende partij levert tevens kritiek op het feit dat de elementen van integratie niet werden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen

buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In de aanvraag heeft verzoekende partij trouwens zelf het onderscheid gemaakt tussen elementen die de buitengewone omstandigheden en aldus de ontvankelijkheidsfase betreffen en elementen die de gegrondheidsfase van het te voeren onderzoek betreffen.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding volstaat aldus niet om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

Terwijl de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar de door haar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State, vermits zij niet aantoonde dat zij zich in een gelijkaardige situatie bevindt. Terwijl hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat de arresten van de Raad van State geen precedentwaarde hebben.

“Bovendien hebben arresten van de Raad in een continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde (cf. RvS 28 januari 2011 nr. 6482 (c)) “(R.v.V. nr. 78 429 van 29 maart 2012)

Verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd, doordat de elementen van verblijf en integratie “zonder meer” zouden zijn afgewezen als irrelevant.

Verweerder wijst erop dat een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partij kan niet dienstig betwisten dat uit haar voorgehouden integratie niet blijkt dat een terugkeer naar het land van herkomst voor haar niet mogelijk of zeer moeilijk zou zijn.

Verweerder verwijst dienaangaande naar vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal hij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de aanvraag, waarbij hij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van verweerder, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat verweerder in casu hem discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“De verzoekende partij wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie” ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde verweerder duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van verweerder.” (R.v.V. nr 24.876 van 23 maart 2009)

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geenszins op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de voorgehouden verankering en integratie van verzoekende partij niet als buitengewone omstandigheden konden worden aangenomen.

Een lokale verankering en de sociale bindingen, zoals deze in casu in de aanvraag van verzoekende partij werden aangehaald, rechtvaardigen niet dat de aanvraag om verblijf niet in het buitenland zou kunnen gebeuren.

Er dient vastgesteld dat verzoekende partij een andere inschatting maakt van de door haar aangevoerde elementen, hetgeen evenwel niet volstaat om tot de nietigheid van de bestreden beslissing te doen besluiten.

Zie ook:

3.8. Verzoekster meent verder dat de gemachtigde de aangehaalde elementen van verblijf en integratie zonder meer heeft afgewezen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van de vereiste buitengewone omstandigheden.

De Raad merkt op dat het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden, niet betekent dat de aangehaalde omstandigheden buiten beschouwing werden gelaten.

Ten dezen stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de elementen inzake verblijf en integratie die door verzoekster werd aangehaald in haar aanvraag van 12 maart 2012, waardoor de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde deze elementen zondermeer heeft afgewezen als irrelevant. In de bestreden beslissing wordt met name gesteld:

“De overige elementen (betrokkene zou tal van sociale bindingen hebben, zou zich de Belgische gewoonten eigen gemaakt hebben, zou de Belgische normen respecteren, zou Nederlands proberen te leren en zou werkwilbig zijn) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. Bovendien legt betrokkene geen enkel stuk voor die haar wil tot integratie kan staven. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9, al 2 van de wet van 15.12.1980.”

De aangevoerde elementen werden dus niet buiten beschouwing gelaten. Waar verzoekster opnieuw verwijst naar haar verblijf en integratie, elementen die ook werden aangehaald in haar aanvraag vermeld in punt 1.1., weerlegt zij niet het motief dat er geen buitengewone omstandigheden werden ingeroepen waardoor haar aanvraag onontvankelijk is verklaard.

Het betoog van verzoekster, doet immers geen afbreuk aan het feit dat, conform rechtspraak van de Raad van State, het elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769), zoals reeds uitgebreid uiteengezet in punt 3.3. Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend. Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoekster geen enkel bewijs voorlegt inzake beweringen van verblijf en integratie waardoor verzoekster zich in wezen beperkt tot een theoretische discussie die niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Bijgevolg acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen. (RvV nr. 112 267 van 21 oktober 2013) (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Het loutere feit dat de verzoekende partij de mening is toegedaan dat de gemachtigde het begrip buitengewone omstandigheden zou hebben miskend, volstaat geenszins om tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing te besluiten.

In een tweede onderdeel houdt verzoekende partij voor dat de gemachtigde het begrip “buitengewone omstandigheden” miskent doordat dat het begrip “buitengewone omstandigheden” door de gemachtigde zou zijn gelijkgesteld met “een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel”.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat de verzoekende partij haar kritiek berust op een interpretatieve lezing van de motieven van de beslissing, die niet kan worden aangenomen.

Geenszins beperkt de gemachtigde van de Staatssecretaris de voorwaarde van het aantonen van een buitengewone omstandigheid tot een ernstig of moeilijk te herstellen nadeel. De gemachtigde oordeelt wel terecht dat de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten niet konden worden aangenomen, vermits het hier enkel over een eventuele tijdelijke scheiding gaat wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding middels voormelde motivering de beoordeling van de buitengewone omstandigheden zou verengd hebben tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

Zie ook:

3.9. Waar de verzoekster aanvoert dat de gemachtigde het begrip ‘buitengewone omstandigheden’ in strijd met de Vreemdelingenwet gelijkstelt met een ‘ernstig en moeilijk te herstellen nadeel’, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing vermeldt:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terug keer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op een gezins- of privéleven heeft afgewogen tegen de terugkeer naar het land van herkomst, waarbij de gemachtigde tot het besluit komt dat deze terugkeer eventueel tijdelijk is en geen breuk van de familiale relaties teweegbrengt en ten overvloede stelt dat deze tijdelijke terugkeer geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Uit niets blijkt echter dat het leiden van een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel voor de gemachtigde een noodzakelijke voorwaarde is om onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM te vallen of dat dit ernstig en moeilijk te herstellen nadeel gelijkgesteld wordt met de

buitengewone omstandigheden zoals bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. (RvV nr. 112 267 van 21 oktober 2013)

(vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Daarenboven is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris om te oordelen, binnen zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid, dat een tijdelijke scheiding geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt. Ook hier geeft verzoekende partij blijk van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waar zij hieruit meent te kunnen afleiden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voorwaarden zou hebben toegevoegd aan art. 9bis Vreemdelingenwet.

De kritiek van verzoekende partij faalt ter zake in rechte.

In een derde en laatste onderdeel meent verzoekende partij dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde kennis heeft genomen van de bij haar aanvraag gevoegde klachtneerlegging.

Verzoekende partij zoekt spijkers op laag water.

Immers motiveerde de gemachtigde aangaande de vermeende bedreigingen van de vader en andere familieleden van mevr. H. als volgt:

“Betrokkenen halen aan dat zij uit Kosovo zijn weggevlucht n.a.v. ernstige bedreigingen door de vader en andere familieleden van mevrouw H. Betrokkenen vrezen dat zij bij een terugkeer naar Kosovo op ernstige wijze gevaar zouden lopen. Dit element kan onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan wat zij zouden moeten vrezen van de vader en de familie van mevrouw. Bovendien merken we op dat betrokkenen niet aantonen dat zij de bescherming niet zouden kunnen genieten van de lokale autoriteiten.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk kennis heeft genomen van de vermeende bedreigingen, doch heeft geoordeeld dat verzoekende partij niet aantoont wat zij moeten vrezen van de vader en familie van mevr. H., alsook dat zij niet aantonen dat zij de bescherming niet zouden kunnen genieten van de lokale autoriteiten.

Dat de bij verzoekende partij haar aanvraag ingediende klachtneerlegging van de broer van dhr. M. niet bij naam werd genoemd in de bestreden beslissing, betekent nog niet dat de gemachtigde daarvan geen kennis heeft genomen of onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

Daarenboven stelde de gemachtigde zich in de bestreden beslissing terecht de vraag waarom verzoekende partij geen bescherming zou kunnen genieten van de lokale autoriteiten, hetgeen des te meer voortvloeit uit de klacht die de broer van verzoeker neerlegde bij de regionale politie te Prizren.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan gesteld worden voor wat betreft artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van

de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij

geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In hun aanvraag van 31 juli 2014 haalden verzoekers volgende elementen aan inzake de buitengewone omstandigheden:

- *verzoekers geven een overzicht van rechtspraak inzake het begrip "buitengewone omstandigheden";*
- *zij zetten uiteen dat zij uit Kosovo zijn weggevlucht naar aanleiding van ernstige bedreigingen door de vader en andere familieleden van verzoekster aan het adres van verzoeker en diens familie, verzoeksters familie is immers gekant tegen het huwelijk van verzoekers, de broer van verzoeker werd ook bedreigd en heeft klacht neergelegd bij de politie, in bijlage wordt hiervan een bewijs voorgelegd, bij een terugkeer naar Kosovo, zelfs tijdelijk, lopen verzoekers gevaar;*
- *verzoekster is zwanger, dit maakt het bijzonder moeilijk om terug te keren naar Kosovo, des te meer gelet op de bedreigingen door haar familie: nu haar familie zich keert tegen het huwelijk, zullen zij zich ook keren tegen het uit dit huwelijk spruitende kind;*
- *verzoekers hebben zich in België gevestigd en werken hard aan hun integratie, er is sprake van een begin van duurzame lokale verankering en sociale bindingen: zij hebben al hun belangen in België en hebben amper nog enig contact met hun land van herkomst, zij beschouwen België als hun thuisland;*
- *er kan van hen niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders gaan vestigen omdat zij hetzij officieel, hetzij officieus maar wel gedoogd in België hebben verbleven gedurende een ruime periode, zonder ooit in aanraking te zijn geweest met politie of gerechtelijke overheid en zonder iemand last te bezorgen. Indien verzoekers het grondgebied van het Rijk dienen te verlaten, zou dit hen een onoverkomelijk nadeel opleveren;*
- *als verzoekers hun hebben en houden moeten achterlaten, hun bindingen met België zouden moeten doorknippen en de elementen van integratie zouden verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoekers en het door hen geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds;*
- *deze elementen maken een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk en het zou van verzoekers een buitengewone inspanning vergen;"*

3.3.2. Waar verzoekers in een eerste onderdeel van het middel stellen dat het begrip "buitengewone omstandigheden" miskend wordt in de bestreden beslissing, dat de elementen van verblijf en integratie ten onrechte worden afgewezen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, dat deze elementen niet werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag, dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen enerzijds het te licht bevinden van elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden en anderzijds het niet onderzoeken van deze elementen omdat zij enkel relevant zouden zijn voor het onderzoek ten gronde van de aanvraag, dient het volgende te worden opgemerkt.

Er wordt herhaald dat de buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet mogen verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris c.q. de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verwerende partij diende nog niet in te gaan op de elementen ten gronde van verzoekers' aanvraag. Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *"dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen,*

de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat deze elementen wel werden onderzocht in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. De beslissing vermeldt immers: *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

Betrokkenen halen aan dat zij uit Kosovo zijn weggevlucht n.a.v. ernstige bedreigingen door de vader en andere familieleden van mevrouw H.. Betrokkenen vrezen dat zij bij een terugkeer naar Kosovo op ernstige wijze gevaar zouden lopen, Dit element kan onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan wat zij zouden moeten vrezen van de vader en de familie van mevrouw. Bovendien merken wij op dat betrokkenen niet aantonen dat zij de bescherming niet zouden kunnen genieten van de lokale autoriteiten.

Betrokkenen beweren tevens dat mevrouw H. zwanger zou zijn. Deze loutere bewering wordt echter niet gestaafd met de nodige bewijzen. Een bewijs van consultatie bij het ZNA - Middelheim bewijst vooralsnog niet dat betrokkene zwanger zou zijn.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking zouden zijn gekomen met de politionele of gerechtelijke overheden dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat zij zich in België zouden gevestigd hebben, dat zij alhier duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat zij alhier sociale bindingen zouden hebben, dat zij alhier hun belangen zouden hebben, dat zij zouden trachten om zich de Belgische gewoonten eigen te maken, dat zij zouden proberen om Nederlands te leren en dat zij werkbereid zouden zijn - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.” Hieruit blijkt dat met al de door verzoekers aangevoerde elementen inzake de buitengewone omstandigheden rekening werd gehouden en dat deze werden onderzocht in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Er wordt duidelijk gesteld dat deze elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

Er kan niet worden aangenomen dat de formele of de materiële motiveringsplicht geschonden is omdat in de bestreden beslissing gesteld wordt dat de elementen van integratie tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet met concrete gegevens aan dat de bestreden beslissing zou steunen op een foutieve feitevinding of dat het oordeel van de gemachtigde kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekers aanvoeren dat zij hun hebben en houden zouden moeten achterlaten en hun banden met België zouden moeten doorknippen, wat een onevenredigheid inhoudt, wordt opnieuw gewezen op het onderscheid tussen de ontvankelijkheidsfase en de gegrondheidsfase: de verwerende partij diende in deze fase van de aanvraag, de ontvankelijkheidsfase, na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden en dat dit in overeenstemming is met de rechtspraak van de Raad van State.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is.

Wat het evenredigheidsbeginsel betreft, laat dit beginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoekers met hun betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maken.

Waar verzoekers ten slotte aanvoeren dat de wetgever de verblijfsduur en integratie niet *a priori* heeft willen uitsluiten als mogelijke buitengewone omstandigheden, dient te worden opgemerkt dat, zelfs als dit het geval zou zijn, het nog steeds aan verzoekers toekomt om in hun aanvraag te verduidelijken waarom deze elementen het voor hen bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen in hun land van herkomst. Zoals uit de bespreking hierboven reeds is gebleken, weerleggen verzoekers in het middel niet met concrete gegevens de motieven in dit verband, met name dat de *“elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat zij zich in België zouden gevestigd hebben, dat zij alhier duurzaam lokaal verankerd zouden zijn, dat zij alhier sociale bindingen zouden hebben, dat zij alhier hun belangen zouden hebben, dat zij zouden trachten om zich de Belgische gewoonten eigen te maken, dat zij zouden proberen om Nederlands te leren en dat zij werkbereid zouden zijn – (...) betrekking (hebben) op de gegrondheid en (...) in deze fase niet behandeld (worden). De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* en *“De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”*

3.3.3. Waar verzoekers in een tweede onderdeel van het middel aanvoeren dat het begrip “buitengewone omstandigheden” gelijkgesteld wordt met het begrip “moeilijk te herstellen ernstig nadeel” dient er vooreerst op gewezen te worden dat verzoekers in hun aanvraag zelf melding hebben gemaakt van “een onoverkomelijk nadeel” indien zij ingevolge een beslissing het grondgebied van het Rijk zouden moeten verlaten. Het motief in dit verband *“De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.”* houdt niet in dat de verwerende partij haar beoordeling van de buitengewone omstandigheden verengt tot een begrip uit het schorsingscontentieux. Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op correcte en niet onredelijke wijze de aangevoerde elementen heeft onderzocht maar heeft geoordeeld dat deze geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

3.3.4. Waar verzoekers in een derde onderdeel van het middel de schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoeren omdat zij menen dat geen rekening werd gehouden met het voorgelegde stuk inzake de neerlegging van de klacht door de broer van verzoeker, dient te worden opgemerkt dat over de door verzoekers in hun aanvraag vermelde problemen in Kosovo het volgende overwogen wordt in de bestreden beslissing: *“Betrokkenen halen aan dat zij uit Kosovo zijn weggevlucht n.a.v. ernstige bedreigingen door de vader en andere familieleden van mevrouw H.. Betrokkenen vrezen dat zij bij een terugkeer naar Kosovo op ernstige wijze gevaar zouden lopen, Dit element kan onmogelijk aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen tonen niet aan wat zij zouden moeten vrezen van de vader en de familie van mevrouw. Bovendien merken wij op dat betrokkenen niet aantonen dat zij de bescherming niet zouden kunnen genieten van de lokale autoriteiten.”*

Door te verwijzen naar het stuk dat de neerlegging van de klacht door verzoekers broer betreft, doen verzoekers geen afbreuk aan het motief dat deze problemen (bedreigingen door de vader en door andere familieleden van verzoekster, die gestaafd worden door het stuk dat de klacht betreft) niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheid: de verwerende partij stelt immers dat verzoekers niet aantonen wat zij dan wel zouden moeten vrezen van de vader en de familie van mevrouw en dat zij niet aantonen dat zij de bescherming van de lokale autoriteiten niet zouden kunnen genieten. Verzoekers weerleggen in het middel deze elementen (wat zij dan wel moeten vrezen en het feit dat ze niet aantonen dat ze geen bescherming van de lokale autoriteiten kunnen krijgen) niet. Bijgevolg blijft dit motief overeind en kunnen verzoekers niet voorhouden dat de beoordeling van dit element op onzorgvuldige wijze gebeurde. Er is geen sprake van een foutieve feitenvinding of van het miskennen van voorgelegde stukken, zodat de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET